

Kalandozok.hu Nyári Tábor 2016 – Hangulatkeltő Novella 2.

Hangok. Már megint jönnek. Motoszkálás a konyhában. Talán csak egy egér, ami a téli éhínség miatt nem átallott besurranni. Nem baj, ezért most nem kelek fel. Hideg van, jó itt a takaró alatt. A parázs még izzik, de tűz már nincs, talán, ha raknék rá, begyulladna és több fény is lenne...nagyon hideg van. Jó itt, a pokróc alatt, meleg és biztonságos. Kezemmel kitapintom az ágy mellé támasztott rövidkardomat. Hideg és pengeéles. Megnyugszom. Jobb lenne aludni, hosszú nap volt. Újabb magabiztos kalandozók voltak adakozóak csillogó ezüstök formájában. Ranagol itt, a távolban is kegyes hozzám, hogy rendszeresen küld utánpótlást, így nem kell szűkölködnöm.

Motoszkálás megint, de most már a bejárat felől. Az az átkozott egér biztosan a kiutat keresi. Lehet, mégis kénytelen leszek felkelni és eltaposni, de akkor is hideg van.

Léptek, padlóropogás. Bejutottak? Összerezzenek, mert nem ismerek olyat a városban, aki ezt a zárat ki tudná nyitni, ráadásul a csapdát sem hallottam, hogy kattant volna. Ha pedig hatástalanítaná valaki... A huzal pendülésére akkor is felébrednék, ha a vén banya összes altatófőzetét egyszerre ittam volna meg. Amúgy is van dolgom még azzal a vén szipirtyóval, valami nincs rendben vele, sebaj, majd jelentem, és talán utánanéznék.

Még mindig léptek, már a lépcsőn, egyre közelebbről. Tudom, hogy nincs itt senki, mégis valamilyen megmagyarázhatatlan rettegés uralkodik el rajtam. Mély levegőt veszek, koncentrálok, ahogy tanultam. Próbálok kiüríteni az elmémet, meggyőzni magamat, hogy egyedül vagyok a házban. Kezem mégis a kardmarkolatra téved. Az ajtót figyelem, már csupán fél szemmel, ahogyan Ranagol akarta. Nem kellett volna, de már késő. Már nem érzem a hideget, csak remegek. Menekülnöm kellene, de nincs hova. Mozdulni sem tudok, mintha béklyó kötne, nem tudom levenni tekintetemet az ajtóról, amit a még izzó parázs éppen, hogy megvilágít. Hunyorgok, de nem látok semmit. Az ajtó előtt van, nem hallom, nem látom, de érzem. Tudom, hogy be fog jönni én pedig mozdulni sem tudok. A parázs felizzik, az árnyak megelevenednek és lassan egymás felé kúsznak. A szívem majd' kiugrik a helyéről, félek, kifutnék a világból, de nem tudok. Öklendezni kezdek, de képtelen vagyok kinyitni a számat. Csak a szemem mozog, mindkettő. Látok mindent, tisztán és élesen, rég volt már. Látom az árnyakat, ahogy alakot öltenek, itt előttem, én pedig nem tudok semmit tenni, csak reménykedni, hogy minél előbb vége lesz, bármik is azok. Egy ember alakja körvonalazódik, furcsán formálódnak a végtagjai, mintha Ediomad mélyéről lépett volna ide. Nincs arca, csak egy mozdulatlan szobor, de engem néz, tudja, ki vagyok, tudja, mit csinálok, tudja, miket tettem, és most jött, hogy beteljesítse a bosszúját. Nem mozdul, de körvonala lassan elhomályosul, vékonyabb és kisebb lesz, törékenyebb, mint egy lány, egy kislány. Az arca továbbra sem látszik, csak a hangja visszhangzik a fejemben, de nem értem mit mond. Mintha énekelne valamit, vékony, csengő hangon, de nem értem mit. Megmozdul, lassan, nagyon lassan elindul felém, az arcát még mindig nem látom, de mégis érzem a tekintetét, gonosz, dühös, kegyetlen és én nem tudok megmozdulni, üvölnék, ha tudnék, de tehetetlen vagyok. Keze lassan megmozdul, felemelkedik, ujjai árnyak csupán, lassan formálódnak, megnyúlnak, mint egy tör... Egy rohadt áldozó tör! Menekülni próbálok, kiáltani, hogy sajnálom, de csak ülök az ágyon, mozdulatlanul. Mintha a tört csodálná, kisgyermek csodálkozik így rá dolgokra, mikor először látja őket. Aztán felém fordul, az arca kitisztul, most már látom, egy kislány az, gyönyörű, szemei démoni feketék, elmosolyodik, szája szavakat formáz, de nem értem őket, a keze meglódul, a tör a szemgolyómba vágódik, az éles fájdalom, akár egy kínzó

toroni méreg fut végig a testemen. Minden porickám tiltakozik a létezés ellen, meg akarok halni, most, az lenne a megváltás.

Hideg van a szobában, csak a nyirkos, savanykás szagú pokróc árulkodik az éjszakáról. És a vak szememből alágördülő könnycsepp...